

Full diocesà

15 de juliol del 2018

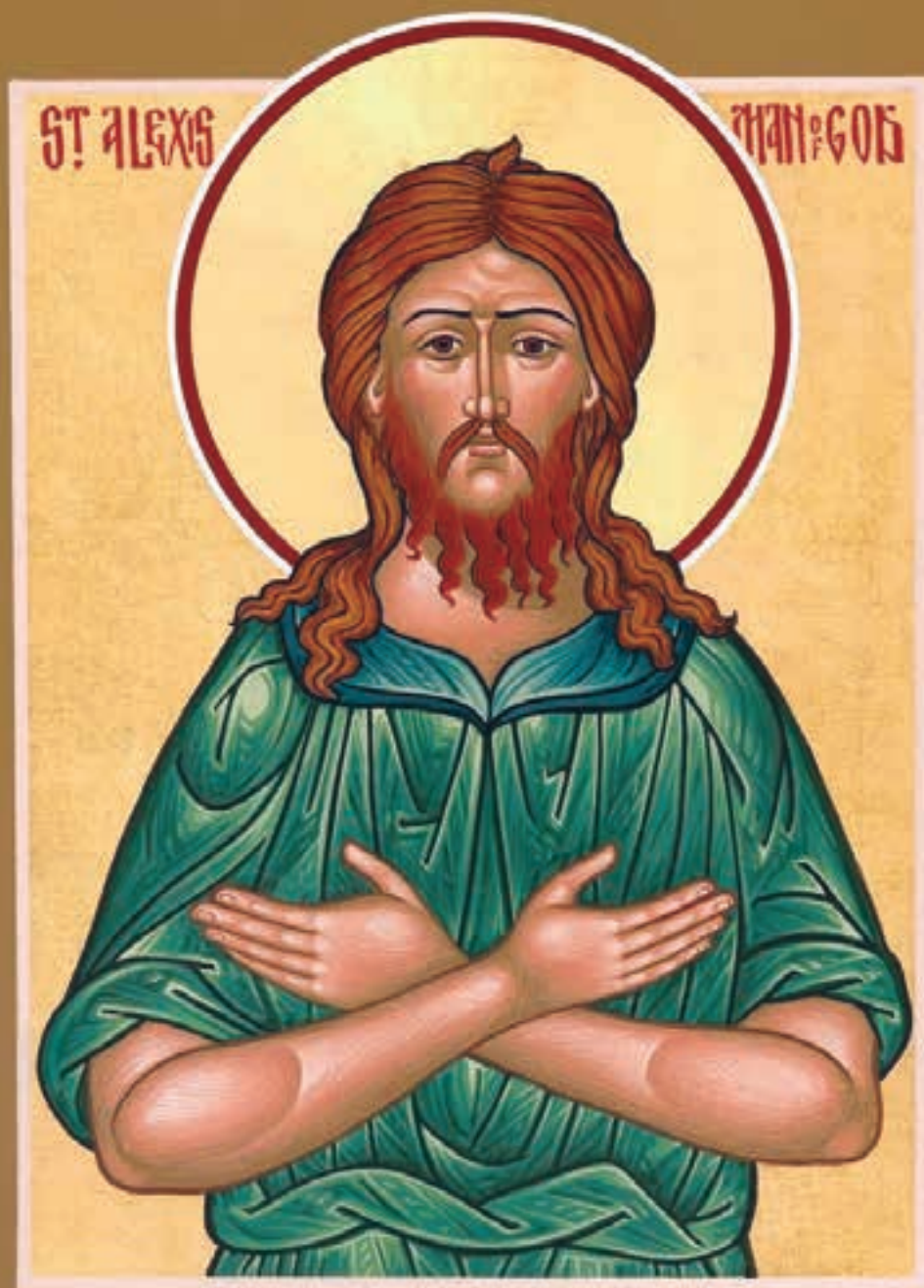
p4 – Trobada Fratello al Cardener

p5 – Exercicis espirituals al Seminari de Solsona

Sant Aleix, 17 de juliol

Històricament, la figura de sant Aleix cal situar-la a les acaballes de l'Imperi Romà d'Occident, en temps de Flavi Honori (anys 395-423). Una venerable tradició afirma que sant Aleix, fill de noble família, fou obligat per ordre del seu pare Eufemià, senador de Roma, a casar-se amb Sabina, una bella donzella de l'aristocràcia romana. Tanmateix, el jove Aleix abandonà la seva muller la mateixa nit de noces i optà per anar com a pelegrí als llocs sants. Aleix, un cop retornat de Terra Santa, començà una vida itinerant vivint de l'almoina i, en establir-se de nou a Roma, portà una vida oculta i ascètica durant disset anys en la seva pròpia casa, on, sense ser reconegut, havia estat acollit com a pidolaire pel seu propi pare. Allí, a casa seva, hi féu de criat i hi va viure la resta dels seus dies ignorant de tothom, dormint a sota l'escala de la casa paterna, duent una vida cristiana molt penitent i pietosa. A Catalunya sant Aleix ha gaudit d'una enorme popularitat. Fou invocat com a patró dels pelegrins i captaires i, àdhuc, la seva figura formà part de l'argument d'algunes peces de teatre medieval de caràcter hagiogràfic. A Reus es representa el ball de sant Aleix, i a la capella de sant Miquel del monestir de Pedralbes el pintor Ferrer Bassa dedicà part d'un fresc a sant Aleix, com també són nombroses les edicions de goigs i narracions de la seva vida de caràcter popular.

(Del P. Valentí Serra, caputxí)

«Jesús cridà els dotze i començà d'enviar-los de dos en dos»

Diumenge XV durant l'any / Cicle B

Lectura de la profecia d'Amós

En aquells dies, Amasies, sacerdot de Bet-El, digué a Amós: «Vident, vés-te'n d'aquí. Fuig al país de Judà. Menja-hi el teu pa i fes-hi de profeta, però aquí, a Bet-El, guarda't de tornar-hi a fer de profeta, que això és un santuari del rei, un temple de l'estat.» Amós li respongué: «Jo no sóc profeta, ni he estat mai de cap comunitat de profetes. Jo sóc pastor i sé fer madurar el fruit dels sicòmors, però el mateix Senyor m'ha pres de darrere els ramats i m'ha dit: "Vés a profetitzar a Israel, el meu poble."» (7,12-15)

Salm responsorial

La fidelitat i l'amor es trobaran, s'abraçaran la bondat i la pau; La fidelitat germinarà de la terra, i la bondat mirarà des del cel. (Salm 84)

Lectura de la carta de sant Pau als cristians d'Efes

Beneït sigui el Déu i Pare de nostre Senyor Jesucrist, que ens ha beneït en Crist amb tota mena de benediccions espirituals dalt del cel. Ens elegí en ell abans de crear el món, perquè fóssim sants, irreprensibles als seus ulls. Per amor ens destinà a ser fills seus per Jesucrist, segons la seva benèvola decisió, que dóna lloança a la grandesa dels favors que ens ha concedit en el seu Estimat. En ell hem estat rescatats amb el preu de la seva sang. Les nostres culpes han estat perdonades. La riquesa dels favors de Déu s'ha desbordat en nosaltres. Ell ens ha concedit tota aquesta saviesa i penetració que tenim. Ens ha fet conèixer el secret de la decisió benèvola que havia pres en ell mateix, per executar-la quan els temps fossin madurs: ha volgut unir en el Crist tot el món, tant el del cel com el de la terra. (1,3-14)

Lectura de l'evangeli segons sant Marc

En aquell temps, Jesús cridà els dotze i començà d'enviar-los de dos en dos. Els donà poder sobre els esperits malignes i els recomanà que, fora del bastó, no prenguessin res per al camí: ni pa, ni sarró, ni diners, ni un altre vestit, i només les sandàlies per calçat. I els deia: «A la primera casa on us allotgeu, quedeu-vos-hi fins que marxeu d'aquell

lloc. Si en un lloc no us volen rebre ni escoltar, a l'hora de sortir-ne, espolseu-vos la terra de sota els peus, com una acusació contra ells.» Els dotze se'n van anar i predicaven a la gent que es convertissin. Treien molts dimonis i ungien amb oli molts malalts, que es posaven bons. (6,7-13)

«Beneït sigui el Déu i Pare de nostre Senyor Jesucrist, que ens ha beneït en Crist amb tota mena de benediccions espirituals dalt del cel. Ens elegí en ell abans de crear el món, perquè fóssim sants, irreprensibles al seus ulls»

Preparats per a fer camí

Jean Hakolimana, prev.

L'evangeli d'aquest diumenge recull una sèrie d'indicacions amb les quals Jesús encomana als seus deixebles l'essència de la seva missió: bastó i sandàlies per a caminar i confiança en la providència divina a través dels germans. Jesús els imagina sempre caminant. Mai aturats ni instal·lats, sempre de camí, no lligats a res ni a ningú. De fet, aquesta metàfora del camí és la més antiga amb la qual la comunitat cristiana va definir la seva essència. El primer nom dels cristians va ser «els del Camí del Senyor» (Ac 9,2). Amb el pas del temps, però, correm el risc d'acabar massa instal·lats. Entre història, institució, tradicions, conceptes i fórmules amb què despleguem la nostra fe, hem passat a poc a poc de caminadors, de pelegrins, a sedentaris de la fe. Així, de mica en mica, hem anat perdent la nostra capacitat d'acompanyar la humanitat en els canvis històrics, polítics, socials, culturals, etc. que en configuren la marxa.

Quan pensem en la nova evangelització, solem enfocar activitats, estratègies i maneres de fer. Fem bé d'insistir-hi. Tanmateix, hi ha un exercici que és igual de saludable: aprendre a desprendre'ns de costums, estructures i servituds que ens estan impedit de ser lliures per a encomanar l'essencial de l'Evangeli en la seva senzillesa. Fa unes quantes dècades que va sorgir una idea que consistia a distingir entre teologia renunciabile i teologia irrenunciabile. Amb això alguns teòlegs alertaven del fet que no tot allò que hem anant acumulant amb el pas del temps ens és profitós per a anunciar l'evangeli. Discernir entre el prescindible i l'imprescindible és saludable per a seguir Crist, caminants i lleugers.

La imatge

A les classes hi ha tarima i pupitres i guixos. A les sales de conferència, files de cadires i projector audiovisual. La pedagogia de Jesús era més vivencial: caminant amb els deixebles pels camps, les muntanyes, el mar, contemplant els pastors, els segadors, els pescadors i fent-se preguntes.

Ara que és l'estiu, mirem l'entorn: hi aprendrem el món, veurem els altres i trobarem Déu.

Jesús i els seus deixebles (1833). C. Oesterley

Lit. hores: Setmana III

16 dilluns

—La Mare de Déu del Carme
Isaïes 1,10-17 / Salm 49 /
Mateu 10,34-11,1

17 dimarts

—Sant Aleix, laic (s.V)
Isaïes 7,1-9 / Salm 47 / Mateu 11,20-24

18 dimecres

—Sant Frederic, bisbe (*838)
—Santa Marina, màrtir (s,II)
—Sant Arnau, abat (*641)
Isaïes 10,5-7.13-16 / Salm 93 /
Mateu 11,25-27

19 dijous

—Santa Justa i Santa Rufina, verges i màrtirs (*287)
—Sant Arseni, abat (*450)
Isaïes 26,7-9.12.16-19 / Salm 101 /
Mateu 11,28-30

20 divendres

—Santa Margarida, màrtir (*275)
—Sant Elies, profeta (900a.C)
—Santa Lliberada, verge
Isaïes 38,1-6.21-22.7-8 / Salm
Isaïes 38,10.11.12abcd.16. /
Mateu 12,1-8

21 dissabte

—Sant Llorenç de Bríndisi, (*1559-1619)
—Sant Daniel, profeta (629a.C)
Miquees 2,1-5 / Salm 10 / Mateu
12,14-21

22 diumenge XVI de durant l'any / Cicle B

—Santa Maria Magdalena
Jeremies 23,1-6 / Salm 22 / Efesis
2,13-18. / Marc 6,30-34

Trobada Fratello al Cardener

Vanessa Mangas

El dissabte dia 30 de juny la comunitat Fratello es va tornar a reunir per celebrar una jornada de germanor. Recordem que aquesta comunitat es va iniciar a partir de la trobada que va tenir lloc a Roma amb el papa Francesc a la tardor de 2016. Des d'aleshores s'han anat trobant.

Aquest cop van ser acollits pels companys de l'arxiprestat del Cardener, concretament van reunir-se al Pla de Sisquer (Solsonès). El grup es va trobar a les onze del matí per començar la jornada amb una gimcana de dinàmiques on van poder experimentar com la fe en Jesucrist

ens alleugera i ens salva en el nostre viure i ens orienta en el caminar.

Acabada aquesta estona de dinàmiques van celebrar l'eucaristia amb el senyor bisbe, Mons. Xavier Novell, i Mn. Lluís Tollar, rector de la parròquia de Solsona.

Després van gaudir del dinar de germanor i van tenir una estona per compartir tots els desitjos per a aquesta comunitat Fratello i reflexionar sobre com els ajuda a caminar en aquest món. Preguem per tots ells.

El bisbe Xavier a Roma acompanyant Mons. Ladaria

El bisbe Xavier Novell, acompanyat pel vicari general, Mn. Josep M. Vilaseca, va assistir al consistori ordinari públic per a la creació de nous cardenals que va tenir lloc a Roma. Un dels nous cardenals és el mallorquí Lluís F. Ladaria Ferrer, amb el qual el bisbe Xavier té molt bona relació.

El dia 28 de juny va tenir lloc aquesta celebració en la qual el papa Francesc va lliurar el birret i l'anell cardenalici a Mons. Ladaria i als altres cardenals.

El dia 29 de juny, solemnitat de Sant Pere i Sant Pau, es va celebrar la santa missa i la benedicció dels pal·lis per als nous arquebisbes metropolitans a la plaça de Sant Pere.

Informa: Redacció

La capella de Sant Antoni, a Cervera

Joan Riu

Després d'uns mesos tancada per la reforma i el nou disseny, el diumenge dia 1 de juliol es va inaugurar la capella de l'església de Sant Antoni, a Cervera, que presideixen la Mare de Déu dels Àngels i el Santíssim Sagrament.

El bisbe de Solsona, Mons. Xavier Novell, va presidir l'eucaristia i va fer-hi la benedicció acompanyat pel rector de Cervera, Mn. Xavier Romero. La reforma li ha donat un caire més acollidor per a totes les persones que diàriament la visiten. Aquesta ha estat l'última etapa de les obres que mancaven en aquesta església.

En aquesta mateixa notícia que trobareu a la pàgina web www.bisbatsolsona.cat podeu llegir un escrit que parla del sentit artístic i teològic de la capella del Santíssim.

Entre altres coses explica per què el color vermellós ornamental predomina tant a Sant Antoni; què signifiquen les inicials F, P i S, que són les inicials en llatí en lloança de la Santíssima Trinitat (*Gloria Patri, et Filio, et Spiritui Sancto*); i l'explicació del retaule i el sagrari de la capella. Aquest escrit ha estat redactat per Mn. Xavier Romero, rector de la parròquia de Santa Maria de Cervera.

Exercicis espirituals al Seminari de Solsona

Del 30 de juliol al 4 d'agost tindran lloc al Seminari de Solsona els exercicis espirituals que es fan cada any a l'estiu, adreçats tant als preveres com als laics.

El lema dels exercicis serà «Cridats a viure l'amor de Déu». El predicador serà el P. Fernando Ruiz Valero, mercedari. Els exercicis espirituals són molt recomanables. No podem servir el Senyor si no estem units a ell i els exercicis espirituals anuals són un mitjà molt eficaç per a tenir cura de la nostra vida espiritual.

Per a informació i inscripcions, a la pròpia parròquia o bé a Teresa Gené, tel 629 42 86 83, c/e recessosolsona@bisbatsolsona.cat.

Cost: 290 €. Termini per a apuntar-se: 22 de juliol. Cal portar Bíblia i llibre de la Lítúrgia de les Hores (si se'n té).

El misteri de Daniel Alcaide Piferrer: revolució, exili i conversió (i II)

Francesc Xavier Bisbal i Talló, prev.

Parròquia Puríssim Cor de Maria del Valle (Mèxic)

Daniel Alcaide i Piferrer, l'agent revolucionari, iconoclasta del Sant Crist d'Igualada i anarcosindicalista en la Catalunya convulsa dels anys trenta, enviadat de manera tràgica, el juliol de 1939 arriba a Mèxic amb milers d'exiliats espanyols. Un nou continent, una nova vida, un nou context i també una nova perspectiva.

Els estudiosos han parlat de la progressiva desmobilització i desactivació dels anarcosindicalistes arribats a Mèxic, molts amb estudis i formació professional, fet que els va donar una posició social ben diferent que a la seva terra d'origen.

Alcaide també va anar seguint el mateix procés i també va anar refent la seva vida, sense perdre, però, el contacte i la convivència amb l'exili català a Mèxic.

Un primer pas de reconstrucció vital va

ser convalidar els seus estudis de contramestre tèxtil. Això li va permetre de reprendre la seva carrera professional dins el sector tèxtil i arribà a ser director d'una important indústria.

A Guanajato, el 21 de juny de 1944, Alcaide es casava amb Maria Esther Castañeda, amb qui tindria tres fills. El fet que la boda, a més de civil, fos canònica i a la mateixa catedral de Guanajato, reflecteix una creixent tolerància de «l'ateu» Alcaide davant el fet religiós.

Una forma pròpia de religiositat

Segons m'explica la seva filla, Alcaide va anar evolucionant del seu ateisme dogmàtic vers una forma pròpia de religiositat: «Ell era naturista, hi havia també en ella una vena de taoisme agnòstic, car no era un home que s'adherís a les doctrines cegament. Li agradava reflexionar sobre les coses, incloent-hi Déu, i tenia una visió del

món que no era antropocèntrica, sinó que cercava l'equilibri amb la natura. En un determinat moment deia que creia en Déu, però un més proper a la ciència o a la filosofia Zen, tot i que tot això no és ben bé exacte per a descriure la seva concepció de Déu.» Indicis d'una creixent obertura en el pensament de Daniel Alcaide.

Un fenomen místic a l'hospital canvià la seva vida

Un fet extraordinari a l'hospital

Tanmateix, a mitjans dels anys seixanta va succeir un fet que ho va canviar tot. Per això he titulat aquesta sèrie d'articles com «el misteri», perquè el fet va ser misteriós. Per a alguns serà una intervenció sobrenatural, per a d'altres un fet inexplicable o fins i tot una imaginació que no mereix cap tipus d'importància o de versemblança. Però el que és ben real és que aquella experiència mística indica que va marcar un abans i un després en la vida d'Alcaide.

Alcaide era una persona molt activa. A part de les seves notables afeccions intel·lectuals, era un «manetes». Artesà de la fusta i pintor artístic, realitzava tota classe de reparacions en el seu àmbit domèstic. Un dia estava sobre una escala, en una notable alçada, traient l'heura d'una paret i sofrí una mala caiguda. Cinc ferides en el ventre, traslladat a l'hospital en estat greu.

I allí succeí el fet: d'alguna manera, la Mare de Déu de Guadalupe i el Sagrat Cor de Jesús es van fer presents en l'habitació d'Alcaide per comunicar-li que no moriria, que no havia arribat la seva hora. Una dada curiosa és que el fet, di-

guem-ne, sobrenatural va ser testificat també pel metge que l'acompanyava en aquell moment, que fins aleshores es declarava completament ateu.

El canvi de perspectiva d'Alcaide es va completar abraçant sense cap fre la fe catòlica, convertint-se en un devot incondicional del Sagrat Cor de Jesús i de la Mare de Déu de Guadalupe, l'advocació mariana més mexicana, i esdevenint un catòlic de missa i comunió dominical.

La seva llar espiritual fou la parròquia del Puríssim Cor de Maria, regida pels Pares Claretians, situada a la colònia de El Valle, a Mèxic DF. Una parròquia dotada d'un majestuós temple, que surt, per exemple, en la pel·lícula *Romeo y Julieta* de 1996, protagonitzada per Leonardo di Caprio. Fou en aquesta església on Alcaide alimentà la seva fe fins al final dels seus dies, assistint-hi acompanyat dels seus néts, habitualment a la missa dedicada als infants. Un quadre del Sagrat Cor presidiria la cambra matrimonial.

Fragments del seu nou pensament

La conversió d'Alcaide a la fe fou completa i real, originada en un fet percebut com a extraordinari (donem-li el valor que vulguem, però el subjectiu fou incontestable). Cito fragments de cartes familiars que denoten el sincer cristianisme d'Alcaide:

«Jesús, fill de Josep i Maria, de Galilea. Fundador del Cristianisme, d'una nova era, va deixar un ensenyament mai igualat, basat en l'amor i el perdó. Cap filosofia humanista ni cap religió no l'han superat.»

«Déu ens estima en un grau superlatiu i s'interessa de manera íntima i personal per cadascun de nosaltres.

Però això no significa que hagi de fer servir una vareta màgica per a protegir-nos. La vida ens cobrarà el tribut i de tant en tant hi haurà tenebres en l'abisme d'aquest món. Però Jesucrist, si ho volem, ens obrirà una llum en les tenebres, i ens adonarem que ell és l'Amor més fort que ha conegut el destí humà.»

Els accidents, que foren constants en la seva vida, ho impediren. La seva hora havia arribat i no tornà més a la Catalunya que havia deixat l'any 1939. Sofria de vertigen i un dia va caure del balcó i sofrí una severa fractura al crani. Moria a l'hospital el 25 de novembre de 1981.

Cada persona és un univers interior, en gran part impenetrable des de fora. Ell no va deixar de ser qui era, amb constants que l'acompanyaren sempre, però misteriosament se li obriren uns horitzons molt més grans. D'aquest fet n'he deixat constància i un agraïment als seus familiars que m'han permès explicar aquesta curiosa història.

Aquesta història i l'anterior ha estat una síntesi d'articles publicats a *L'Enllaç dels Anoiencs* entre febrer i maig passats.

Alegreu-vos-en i celebren-ho (IV)

Sant Pare Francesc

35. En aquest marc, vull cridar l'atenció sobre dues falsificacions de la santedat que podrien desviar-nos del camí: el gnosticisme i el pelagianisme. Són dues heretgies que van sorgir en els primers segles cristians, però que continuen tenint alarmant actualitat. Encara avui els cors de molts cristians, potser sense adonar-se'n, es deixen seduir per aquestes propostes enganyoses. [...] En tots dos casos, ni Jesucrist ni els altres no interessaven veritablement.

36. El gnosticisme suposa «una fe reclosa en el subjectivisme, on què sols interessa una determinada experiència o una sèrie de raonaments i coneixements que suposadament reconforten i il·luminen, però en definitiva el subjecte queda enclaustrat en la immanència de la seva pròpia raó o dels seus sentiments».

37. Gràcies a Déu, al llarg de la història de l'Església ha quedat molt clar que allò que mesura la perfecció de les persones és el seu grau de caritat, no la quantitat de dades i coneixements que acumulin. Els «gnòstics» tenen una confusió en aquest punt, i jutgen els altres segons la capacitat que tinguin de comprendre la profunditat de determinades doctrines. Conceben una ment sense encarna-

ció, incapaç de tocar la carn sofrent de Crist en els altres, encotillada en una enciclopèdia d'abstraccions. En descarnar el misteri finalment prefereixen «un Déu sense Crist, un Crist sense església, una Església sense poble».

38. En definitiva, es tracta d'una superficialitat vanitosa: molt moviment en la superfície de la ment, però no es mou ni com mou la profunditat dels pensaments. Ara bé, aconsegueix de subjugar-ne alguns amb una fascinació enganyosa, perquè l'equilibri gnòstic és formalment i suposadament asèptic i pot assumir l'aspecte d'una certa harmonia o d'un ordre que ho abraça tot.

40. El gnosticisme és una de les pitjors ideologies, ja que, al mateix temps que exalta indegudament el coneixement o una determinada experiència, considera que la seva pròpia visió de la realitat és la perfecció. Així, potser sense adonar-se'n, aquesta ideologia s'alimenta a si mateixa i s'encreua encara més. A vegades es torna especialment enganyosa quan es disfressa d'una espiritualitat desencarnada. Perquè el gnosticisme «per la seva pròpia naturalesa vol domesticar el misteri», tant el misteri de Déu i de la seva gràcia, com el misteri de la vida dels altres.

